

tr. z., a stupňuje se trestní zodpovědnost měrou v § 87 tr. z. vytčenou, jakmile jednal pachatel ze zlomyslnosti, totiž zúmyslně, čítaje právě s mimořádnou situací, která nebezpečí pro statky v § 85 tr. z. b) uvedené měrou vylíčenou zvyšuje. Rozsudek zjišťuje ohledně obžalovaných výslovně, že inkrimovaná slova pronesli k lidu ze zlomyslnosti, poukazuje na jejich inteligenci, jež musila jim na vědomí přivést dosah jejich jednání. Nelze proto pořádku skutku pod § 87 tr. z. uznati právně mylným.

Čís. 280.

Shlazení odsouzení dle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. z. Shlazení odsouzení nepřekáží jen jediné dřívější nebo pozdější odsouzení pro přečin nebo přestupek povahy, naznačené v § 1, odstavec druhý, ovšem ale vadí mu opětovné odsouzení pro takovýto neb i jen jediné odsouzení pro trestný čin, nevykazující této povahy.

tr Kr I 203/21.

(Rozh. ze dne 16. října 1920, Kr I 762/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona takto právem:

Usnesením krajského soudu v Plzni ze dne 3. října 1919 porušen byl zákon v ustanovení § 1 odstavec druhý zákona ze dne 21. března 1918 čís. 108 ř. z.

Důvody:

Krajský soud v Plzni prohlásil usnesením ze dne 3. října 1919 troje odsouzení Josefa H. za odčiněná, a to z 23. září 1900 pro přestupek § 312 tr. z., z 18. dubna 1901 pro přestupek §§ 8, 411 tr. z. a z 15. dubna 1902 pro přestupek § 411 tr. z. Současné prohlášení trojího odsouzení Josefa H. přiči se ustanovení § 1 zák. ze dne 21. března 1918 čís. 108 ř. z. o odčinění odsouzení. Znění druhého odstavce § 1 cit. zák. samo o sobě připouštělo by ovšem pochybnost o tom, zda sluší mu rozuměti tak, že odčinění nepřekáží jen jediné dřívější neb pozdější odsouzení pro přečin neb přestupek povahy, tamtéž uvedené, či tak, že mu nepřekáží odsouzení pro takový přečin neb přestupek vůbec, tedy ani odsouzení opětné. Než uváží-li se, že zákon zásadně připouští odčinění odsouzení vlastně jen při odsouzení, jenž byl dříve soudně bezúhonným, a že ustanovení druhého odstavce § 1 tvoří odchylku od této zásady, kterou jako takovou sluší vykládati přísně, nelze současné odčinění v případech opětného dřívějšího neb pozdějšího odsouzení pro přečin nebo přestupek uznati přípustným. Sluší mít za to, že by zákonodárce právě proto, že jde o tak závažnou odchylku od zásady v prvním odstavci vyslovené, jinak byl použil ne jednotného, nýbrž množného čísla nebo jinakým stylisováním vůli svou přesněji byl projevil. Ostatně veškeré pochybnosti o vůli zákonodárcově odstraňují materialie zákona, zvláště vývody ministra spravedlnosti ve sněmovně panské dne 1. března 1918 (str. 843 sten. prot.), jenž důsledně používá, mluvě o případě druhého odstavce § 1 zákona, obratu »die z w e i t e Tat«, což zřejmě nasvědčuje tomu, že

dle úmyslu zákonodávce jen jedno předcházející neb následující odsouzení pro nepatrný přečin neb přestupek není prohlášení odsouzení odčiněným na závalu. Jen mimochodem budiž podotknuto, že totéž stanovisko zaujímá patrně i příslušná literatura (Dr. hr. Gleispach v Oester. Zeitschrift für Strafrecht 1918, str. 400 násl., zvláště pak Dr. Ferd. Kaděčka v Allg. österr. Gerichtszeitung 1918, str. 131 násl.). Z toho ovšem vyplývá, že dle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. z., lze sice současně prohlásiti za odčiněna dvojí odsouzení, vyhovující předpisům § 1 cit. zákona, uplynula-li u obou lhůta stanovená §em 2 tohoto zákona a nahradil-li pachatel dle svých sil škodu činem způsobenou, nikoliv však více odsouzení, a že nelze vymazati vůbec žádné, pakli ve lhůtě té byla dotyčná osoba odsouzena vícekrát než jednou, byť i k nepatrnému trestu, anebo sice jen jednou, ale pro skutek spočívající na bezectném smýšlení.

Čís. 281.

Zločin vyhnání plodu nestává se beztrestným tím, že byl proveden porodní bábou, an život těhotné byl těhotenstvím ohrožen, leda že hrozilo bezprostřední nebezpečí.

(Rozh. ze dne 21. října 1920, Kr I. 338/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 31. března 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na vyhnání plodu ze života podle §§ 5 a 144 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje proti odsouzení pro spoluvinu na vyhnání plodu ze života zmateční důvody § 281 čís. 5, 9 a) správně 10 tr. ř. Vycházejíc z posudku znalců — lékařů, že život Marie K-ové byl by býval ohrožen, kdyby její těhotenství nebyvalo přerušeno a že i lékař, kdyby se ho byla K-ová dovolávala, byl by sprostředkoval její přijetí na ženskou kliniku za účelem přerušení těhotenství, dovozuje stížnost, že Marie K-ová měla býti z důvodu § 2 lit. g) tr. z. — pro krajní stav nouze — obžaloby pro zločin dle § 144 tr. z. sprostěna. Bylo-li tomu ale tak, pak neměla býti dle náhledu stížnosti, ani Kateřina C-ová uznána spoluvinnou zločinem vyhánění plodu ze života, a skutek její, že totiž provedla, nejsou k tomu povolána, vyhnání plodu ze života Marie K-ové, jež by jinak povolaný lékař musil provést, zakládal by toliko přestupek dle § 343 tr. z. Nejasnost a neúplnost rozsudku shledává stížnost v tom, že neodůvodnil náležitě, proč neshledává při Marii K-ové krajní stav nouze, mající v zápětí její beztrestnost. Než zmateční stížnost nelze uznati odůvodněnou. Ježto trestní zákon zvláštních ustanovení pro případy, jakým jest přítomný, neobsahuje, mohla by býti Marie K-ová uznána beztrestnou jen za podmínek § 2 lit. g) tr. z. z důvodů krajního stavu nouze. Ten by byl však dán jen tehdy, kdyby nebezpečí pro život bylo hrozilo Marii